

Sevgili hemşirem ve yengem Piraye,

Nazım Hikmet, bizim Mehmed'in hasta olduğunu bildirdi ve mektubu Hitler'in artık resmen de öldüğünü haber veren gazeteyle beraber geldi.

Mehmed'i senin mutlaka kurtaracağına Nazım emin. Ben de eminim. Sen insanlarını madden ve manen asla ölüme vermeyen bir annesin. Bunu, hepimizi biraz da Mehmed gibi sevdiğinden biliyorum. Sen bize kuvvet veriyorsun. Biz de bu kuvvetle seni memnun istediğimiz yerde, seni daha çok memnun etmek için metanetle duruyoruz. Sen bizim vatan anamızsın. Vatan, dünyamızın bir büyük parçası. En mert, en asil parçalarından birisin.

Pek namussuz başlayan bu kavgada, kaç milyon namuslu Mehmed kaybettiğini, kaybettiğin bu kahraman yavrularına uçsuz bucaksız ana yüreğinin nasıl sızladığını ve Nazım'ın Mehmed'i ile öteki Mehmedler arasında hiçbir fark gözetmediğini iyice biliyorum.

Bunları yazarken, senin ıztırap çekmez, yorulmaz, öfkelenmeye tenezzül etmez – haşa! – “fevkalbeşer” – bir şey olduğunu söylemek istemedim. O zaman tahammül edişinin zaten insana yaraşır bir değeri kalmazdı. Sen hepimizden daha çok ıztırap çeken, yorulan, öfkelenen ve gene de yılmadan dövüşen, dehşetli güzel bir kadınsın.

Sevgili hemşirem, sevgili yengem, sevgili Piraye, Nazım Hikmet'in sevgili kadını!

İztırap çekerken, bu dünyada yapayalnız olmadığını bildiğin için kederin de, ona karşı duran kuvvetin de böyle büyüktürler.

Farkındayım, bu mektup senin üslubuna uymayacak. Ama gene de kabule mecbursun. Sana yazarken binlerce yıldan beri Mehmedlerinin doğuşlarından ölümlerine kadar her anı tehlikede olan ve en beteri kendilerini senin gibi teselli etmesini de beceremeyen anaları düşündüm. Bugün bile kaç milyon ana yüreği Mehmedleri için korku ve ıztırapla açılıp kapanıyor.

Bereket versin Piraye, mart geçti, bahar işte geldi. Güneş doğmak üzeredir. Analar artık daha az ıztırap çekecekler, hepiniz artık daha çok gülümseyeceksiniz. İntikam devri, göz açıp kapayacak kadar kısa ve tatsız sürecek, insanlar çektikleri ıztırap uzunluğunca mesut olacaklardır.

Marifet, 1945 senesi mayıs ayının 3.üncü günü buna bizim gibi muhakkak inanmakta ve (yenidünyada insanlar artık saadetlerini piyango biletlerinden değil, kurtulmuş memleketlerinin hudud kulelerinde inatçı ve cesur nöbet tutmalarından bekliyorlar. İşte asıl kurtuluşun başlangıcı da bu) diyebilmektedir.

Mehmedlerin ciğerlerini, kafalarını, yüreklerini ve alın terlerini kurtarmak için dövüşülüyor. Sen de bu kavganın, - yani “unsur” un içindesin ve güneş seninle beraberdir. Güneş ve sen Mehmed'i elbette kurtaracaksınız.

Seni tarif edilmez bir şiddetle özlediğim zamanlarda mektuplarını çıkarıp okuyorum. Senin gibi bir kızkardeşe malik olmak bana gurur veriyor. Seninle beraber -bütün yiğit insanlarla beraber- bu dünya yaşamağa hakikaten değer.

Kocan mektubunda senin için şöyle yazıyor: “Bu son felaketi öyle akıl almaz, havsala almaz bir yiğitlikle karşıladı ki mektubunu okurken hayret içinde ağladım.”

Bu sözden evvel ve bu sözden sonra yazılan ve yazılacak şeyler ne kadar kifayetsizdir.

Gözlerini hürmetle, sevgiyle, gururla öperim aziz yengeciğim, bacım benim.

Çorum Cezaevi

Kemal Tahir

3.5.1945

Mehmed'in ve Suzan'ın gözlerini hasretle öperim. Adresini Nazım bana bildirsin de Melahat'a göndereyim. Kız sana yazar. Ben iyiyim. Hiddetli neşem ve sabırsız ümidimle yuvarlanıp gidiyorum. Seni, Nazım'ı, Nuri Tahir'i, Melahat'ı ve herkesi pek göresim geldi. İstanbul, Mussolini'yi geberten mukaddes otomatik tabancanın dumanı gibi gözümde tütüyor. Ahdım var: Bütün Türkiyemizi ve bütün dünyayı hep

beraber dolaşacağız. Sen de biz de senelerdir evde kapalı oturuyoruz. Uzun bir serseriliği hak ettik. (Hem serserilik de değil, balayı.) Çankırı Cezaevi'nin kepaze avlusunda Mehmed'in fotoğraf makinesine ait, hava ve ışık reçetesi aletini kırmıştım. Berlin'e gittiğimiz vakit ona orada bir tane alıp vereceğim. Ödeşeceğiz. Bunu kendisine müjdele de hastalığı alt etmek için sana yardım etsin. Zorla yemek yesin. Terlemeden gölgede yatsın. Hırçınlığını yenmeye çalışsın. Sana ve Nazım Hikmet'e layık bir evlat olduğunu ispat etsin.

K.T.